

HIRDETÉSEK

- ❖ Istentisztelet Akarattyan vasárnap 9-kor a Könyvtárban (Iskola u.)
- ❖ Istentisztelet Kenesén vasárnap de. fél 11-kor a templomban
- ❖ Gyermekestentisztelet Kenesén vasárnap fél 11-kor a Gyül. teremben
- ❖ Bibliaóra szerdán 16 órakor

- ❖ Folytatódnak a **házi bibliaórák**, a következő, február 10-i alkalmunkat **Szecsődi Károlyné** otthonában, a Csokonai u. 10/2- ben tartjuk. Továbbra is szeretettel várjuk a meghívásokat a szerdai alkalmakra.
- ❖ Pénteken, február 12-én 16 órakor lesz a **Nőszövetség** soronkövetkező összejövétele. Asszonytestvéreinket szeretettel hívjuk és várjuk!

*Korábbi igehirdetések, fényképek,
információk a gyülekezet honlapján
az alábbi címen:*

<http://refkenese.extra.hu>

Balatonkenesei Református Egyházközség
8174 Balatonkenese, Táncsics M. u. 13. Tel.: 88-481 348. E-mail: refkenese@gmail.com
<http://refkenese.extra.hu>
Lelkészek: Németh Péter (30-377 9033) és Némethné Sz. Tóth Ildikó (30-444 7399).
Gondnok: Gerner János.

Lábam előtt

Mécses

a Te igéd

Kenesei és akarattyai református igehirdetések * 2010. február 7.

Olvasmány: 2Királyok 6,8-14

Alapige: 2Királyok 6,15-17

„Amikor az Isten emberének a szolgálója korán felkelt és kiment, már körülvette a várost a sereg lovakkal, meg harci kocsikkal. A szolgálója így szólt hozzá: Jaj, uram! Mit tegyünk? De ő így felelt: Ne félj, mert többen vannak velünk, mint ővelük! Majd Elizeus így imádkozott: Uram, nyisd meg a szemét, hadd lásson! És az ÚR megnyitotta a szolgálónak a szemét, és az meglátta, hogy tele van a hegy Elizeus körül tüzes lovakkal és harci kocsikkal.”

Ez az igeszakasz egy verset juttatott eszembe, amely egy festőről szól, akinek az a feladata, hogy a *békességet* megrajzolja. A művész próbálkozik, témát keres: „Rajzolt tengert, szélről mentesen, rajta egy hajót, mely állt csöndesen. Utasa mind lusta álomba merült... s a kép összegyűrve a szemétre került. Nem békesség volt a papíron, hanem szélcsend és unalom.” A festő azután papírra vet csendéletet, majd csöndes téli tájat, végül egy nyugodt birkanyáját, de egyik sem tetszik neki igazán. Közben az otthona felett kitör a vihar, a sötét ég alatt szélvész tombol, villámlik és mennydörög, de az ablak alatt álló fa egyik belső ágán meglát egy madarat, mely az iszonyú viharra ügyet sem vetve néha elszundít, néha csiripelget, teljes békességben. Végül a művész ezt a képet festette meg.

Erről a békességről, a csak az Istentől elnyerhető békességnek erről a titkáról szól a mai történet. Állandó csatározásról és tervezett támadásokról hallunk: Izrael és Szíria háborúban áll, és a prófétán keresztül Isten látványosan segíti Izrael népét. Ezért akarja az ellenség elnémítani, elpusztítani Elizeust. Körbeveszik egy éjjel Dótán városát, a prófeta lakhelyét, és hajnalban erre a fenyegető helyzetre ébred Elizeus és ifjú, hitben még tapasztalatlan szolgálója. Az ő látásukon, lelkiállapotukon, párbeszédükön keresztül tanít most minket Isten Igéje.

Először is az ifjú szolga viselkedésében és szavaiban megjelenik az emberi félelem és csüggedés. Kétségkívül nem ok nélkül retteg és esik kétségbe ez az ember. Nem beképzelt vagy eltúlzott ez a fenyegetettség, hanem teljesen valóságos. Emberi szemmel nézve igen reálisan látja az esélyeiket. Kettejük ellen egy egész hadsereg támad: reménytelen helyzet!

Mindez a támadás és fenyegetettség, s az annak nyomán a szívben születő félelem mindannyiunk számára ismerős. Rólunk is beszél az ige. Bennünk is van szorongás a mindennapi életünkben, érezzük néha, hogy támadások érik a biztonságunk, fenyegetve érezzük azt, amiről eddig azt hittük, hogy biztos, stabil. Jönnek életfordulatok, előbukkanó betegségek, a korral járó gyengeség, támadó anyagi bizonytalanság, ellenséges emberek, akik – ha fegyverrel nem is jönnek ellenünk, de – szavaikkal rombolni tudnak bennünk, támadják a békénket. Néha minket, néha szeretteinket fenyegetik, bántják. Ezek valóságos emberi helyzetek és érzések, és Isten nem utasítja el, nem tagadja le ezeket. A fent idézett versben tomboló vihar is a kismadár körül igazi, valóságos ítéletidő volt.

Amikor Elizeus szolgája megszólal, megmutatja, hogy ez az élmény mit okoz bennünk emberekben. „Jaj, uram!” – kiáltja a szolga, és eluralkodik benne a félelem. Ez a félelem elvakít és megbénít. Elvakít, és még nagyobbra nő, mint amekkora a valóságban. Leküzdhetetlennek tűnik, és képes uralni a mindennapjaink. Ezzel kelünk és fekszünk, ez rántja görcsbe a napjainkat, rontja el a hangulatunkat. Elvakít, és nem látunk mást. A jót, a szépet, a másik ember szeretetét, azt, ami pozitív és amiért Istennek hálát lehetne adni. És megbénít: tehetetlenség, kiszolgáltatottság és megkeseredés lesz úrrá rajtunk. Elizeus szolgájával együtt mondjuk: „Mit tegyünk?!” – és ez azt jelenti: Nincs mit tenni...

Istennek hála, hogy egy ilyen lelkiállapotban lévő ember mellett ott áll egy Elizeus, aki megszólal, és mond egy mondatot. Istennek hála, hogy a mi életünkben is voltak és vannak Elizeusok, egy lelkész, egy barát, életünk társa vagy egy hitbenjáró testvér, hogy elhangozhatott egy mondat a Bibliából olvasva, egy ige hirdetésben, vagy arra csak visszaemlékezve, bennünk Isten Lelke által megszólalva. Istennek hála, hogy vannak Elizeusok, és elhangozhat az a mondat, hogy „Ne félj, többen vannak velünk, mint övelük!”

Mi van benne ebben a mondatban? Hit, vígasztalás, és aztán megjelenik az imádság is.

Ebben a mondatban ott van Elizeus hite. Az a hit, ami belül világít, aminek a fényénél a külső sötétség is oszlani tud, és a vakság gyógyul.

Ami által ő képes arra, hogy – látva persze az ellenséges sereget is – lássa a nagyobbat, a hatalmasabbat, ami ugyanolyan valóságosan jelen van! Ez a hit a prófétában bevilágítja a múltat, fel tudja ismerni – emlékezve – az Isten jelenlétét sok átélt megtámadottságban és fenyegetettségben. És a jelenre vagy a jövőre nézve ezért tud hinni, bízni abban, hogy ez a jelenlét ugyanolyan valóságos és hatalmas lesz minden élethelyzetben. Ez pedig erősebb minden arám csapatnál, minden fizikai, emberi fenyegetésnél. Ennek a hitnek a fényénél oszlik a homály, a félelem, oldódik a görcs, noha talán kint tombol a vihar...

Ezt a történetet hallgathatjuk úgy is, mint akiket Elizeusként állít - ennek a hitnek a világosságával – valaki mellé, aki tőlünk kaphatja meg ezt a mondatot: „Ne félj!” Hiszen a próféta hite itt megszólal, és rajta keresztül maga Isten vigasztal. Nem kívülről szól be, mint egy drukker a küzdőtérre, hanem vele van, ez az ő harca is. Nem kezd sápitezni, hogy ez tényleg milyen borzasztó. Nem dorongolja le, mint „szuperhívó”, hogy nem szégyelled magad, ilyet egy hívő nem érezhet, nem gondolhat, nem félhet. És nem mondja, amit mi sokszor hajlamosak vagyunk mondani, hogy „Itt vagyok én, majd én megoldom, majd én hiszek még helyetted is!”

Mindezek helyett azt mondja Elizeus: „Ne félj, mert...” És bizonyosságot tesz arról, hogy ő hogyan lát, miben bízik és miben hisz, neki mi a megtapasztalása. Bizonyosságot tesz a hitéről, hogy „Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?!” Ha Istennek az Ő kívülről láthatatlan valósága igazán velünk van, akkor: „Ne félj!”

Bizonyosságot tesz és imádkozik is érte, mert tudja, hogy ember itt nem segíthet. Sem prófétai tekintély, sem meggyőzés itt nem működik. Sem a „Hidd már el, ha én mondom!”, sem az „Addig mondom, amíg el nem fogadod!” nem segíthet, de Isten megajándékozhat a látással. Ennek a fiatal embernek a szemei megnyílnak, és meglátja azt a hatalmas, isteni valóságot, amely jelen van ott a fenyegetettségben, a város körül.

A történet úgy folytatódik, hogy maga az ellenséges hadsereg „vakul meg”, és belesétál Elizeus csapdjába. A rettegett ellenség bamba nyájként követi a prófétát Samária szívébe, az izraeli hadsereg fellegvárába. Mégis, Istennek a legnagyobb munkája és csodája ebben a történetben az, amit ennek a fiatal szolgának a szívében végzett el: vakságból látás, félelemből bizalom, kétségbeesésből hit, keserű panaszról pedig békesség lett. Amint az elején idézett vers végződik: „Csodálatos isteni békesség ez, mit a viharban alvó madár jelképez. A világ legyen bármily nyugtalan, ha szívében Isten békessége van.” (Elhangzott: 2010. január 31-én)